

Hồi 10

Thanh Kiếm Của Người Áo Đen

Tự nhiên Côn Tử đâu có thể làm thình để cho họ nói hoài như thế, nhưng mỗi lần hấn định lên tiếng thì Kim Sư đã ngăn lại.

Chờ cho Yến Thất và Vương Động nói dứt, Kim Sư mới cười cười :

- Các người nói hoàn toàn đúng. Chuyện đó ta thừa nhận.

Hấn chỉ Côn Tử cười và nói tiếp :

- Người này tại Khai Phong, Lạc Dương, Tế Nam, Thiên Tân, ... bất cứ thành nào cũng có một cái nhà. Mỗi nhà đều có một vợ. Bằng vào lương một thám tử không thôi thì sao có đủ mà nuôi ?

Côn Tử lạnh lùng :

- Tôi nhớ hình như anh cũng có nhiều vợ lắm đấy chứ ?

Quách Đại Lộ chặn ngang :

- Chỉ tiếc là những người đàn bà gần trở thành goá phụ.

Kim Sư nói :

- Các người có biết tại sao tôi lại kể những chuyện đấy cho các người nghe không ?

Hấn không đợi ai trả lời, hấn chỉ chỉ lên đầu tường và nói tiếp :

- Nơi này có ba mươi cung thủ, bốn mươi khoái đao. Những người ấy đều là những người bạn sinh tử của tôi. Họ nhất định không bao giờ để cho các người chạy thoát.

Côn Tử lạnh lùng nói :

- Loạn tiễn xuyên tâm, cái món đó chắc chắn là khó chịu lắm.

Kim Sư cười :

- Huống chi, bên cạnh đấy có người bạn áo đen mà ta không tiếc vàng để thỉnh đến đây nữa.

Hấn cười cười nói nói :

- Các người nên nhớ rằng vị nhân huynh đây ít nói lắm. Thanh kiếm trong tay người ấy có thể kết liễu một lượt vài ba người, như bọn các vị tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn tuân lệnh để nếu cần ta sẽ cho các người một cái chết êm ái.

Quách Đại Lộ giận dữ :

- Cái mồi xì, thứ đồ láo lếu.

Kim Sư biến sắc :

- Hãy giết tên đó trước để làm gương.

Người áo đen giờ mới lên tiếng :

- Ai giết ?

Kim Sư hất mặt :

- Tự nhiên là ông bạn rồi chứ còn ai vào đây.

Côn Tử tiếp liền :

- Giết một tên trong bọn đó tặng thêm ba trăm lượng.

Người áo đen nói :

- Tốt !

Hắn chỉ nói tiếng một và thanh kiếm được tuốt ra.

Mọi người chưa ai kịp phản ứng thì mũi kiếm của hắn ghim đúng vào bả vai Kim Sư.

Nó không phải thanh trường kiếm mà là đoản kiếm.

Cái vỏ gàn sỏi rườì, thế nhưng thanh kiếm chỉ độ ba gan.

Kim Sư vốn không phải là tay dễ đối phó, thế nhưng trong phút đột ngột và vì thanh kiếm ngắn quá, người áo đen ra tay nhanh quá làm hắn không kịp trở tay.

Côn Tử hoảng hồn la lớn :

- Bắn !

Vừa thét hắn vừa nhảy vút lên.

Nhưng những người khác đâu có để cho hắn tự do hành động ?

Quách Đại Lộ và Yển Thất hai người khép lại, Côn Tử bị kẹp lại ngay.

Vương Động vốn là bất động nhưng bây giờ hắn động. Hắn đã động rồi thì khó mà thấy hắn làm gì.

Chỉ thấy một bóng thoáng lên, Côn Tử thấy mắt mình hoa lên như muôn ngàn sao xẹt thì không biết bằng cách nào Vương Động đã khoá cứng hai tay của hắn lại bằng khoá sắt.

Trên đầu tường nhiều tiếng la hơ hãi, lớp bỏ cung, lớp bỏ đao chỉ nháy mắt, bao nhiêu sai nha chạy sạch không còn một mống.

oOo

Bao nhiêu con mắt đổ về phía người áo đen, không ai biết hắn định làm gì.

Nhất là tia mắt của Kim Sư, tia mắt của hắn như có lửa. Hắn nghiêng răng trèo treo :

- Vàng của ta người lấy, thế mà người trở lại cắn ta. Con người người thật không bằng con chó.

Người áo đen thản nhiên :

- Ta sinh ra vốn không phải la chó.

Kim Sư nói :

- Từ lâu, ta nghe danh "Kiếm Đổ Du Hồn" Nam Cung Xú là một tay hảo hán nói một là một, hai là hai. Vì thế nên ta không tiếc mất vàng để thỉnh tới đây, không dè ta lại bị chó cắn chộm.

Người áo đen nói :

- Các người là những tên dui.

Kim Sư nhướng mắt :

- Người ... người không phải là ...

Người áo đen vắn lại :

- Người cho rằng ta thật là Nam Cung Xú ?

Kim Sư nói như thét :

- Người không phải là Nam Cung Xú ? Vậy người là ai ?

Người áo đen nói :

- Ta là người chuyên tìm thiên hạ để khuấy đảo và lần này thì ta quyết tìm đến các người.

Kim Sư gần giọng :

- Nhưng người là ai ?

Người áo đen nói :

- Cấp trên của người là Đề Đốc lão gia đã biết các người vốn có cái tật rất lớn, vì thế cho nên đặc biệt mời ta theo để điều tra tại chỗ về sự bê bối trong khi hành sự của các người ...

Hắn cười gằn và nói tiếp :

- Bây giờ chính miệng các người đã cung khai tội trạng và chắc là các người đã thối tha cái câu "trộm và tang vật đã thu toàn" , như vậy là công đức đã mỹ mãn rồi đấy chứ .

Kim Sư trừng trừng đôi mắt nhưng hắn cứng họng.

Người áo đen quay qua phía Quách Đại Lộ vòng tay cười :

- Bất cứ trong giới nào cũng không tránh khỏi có người chẳng ra gì, ngay cả của quan cũng thế. Vậy mong chư vị khi gặp anh em sai nha nào khác cũng đừng cho rằng họ cùng một giống như nhau.

Quách Đại Lộ mỉm cười :

- Thật chẳng dấu gì chính tôi cũng đã gần như từng làm sai nha đó mà.

Yến Thất cũng cười :

- Nếu hắn mà sai nha thám tử thật thì chắc hạnh vận của bọn cường đạo đã tới rồi.

Người áo đen nói :

- Chuyện hôm nay đều nhờ vào sự tiếp viện của quý vị. Ba người này tôi phải mang về phục mệnh.

Yến Thất nói :

- Xin nhân huynh cứ tự nhiên.

Quách Đại Lộ chột vổ vai Phượng Thê Ngô cười nói :

- Thật ra vào trong ngục thì cũng có thể nói là thư thả khoan khoái hơn. Vào đó sẽ chẳng có tốn một xu nào cả.

Phượng Thê Ngô trừng đôi mắt...

Đúng ra hấn có tức đến học máu cũng không biết làm sao. Hấn chỉ còn cách trừng mắt cho đỡ tức.

Người áo đen nói :

- Còn số tang vật này ...

Quách Đại Lộ hốt lời :

- Tự nhiên nhập vào công khổ quốc gia.

Người áo đen nói :

- Đúng ra thì vụ án này là do bốn vị khám phá. Trên tình trên lý tang vật này các vị được thưởng một phần ba. Chỉ xin phiền các vị hãy quá bộ với tôi về Phủ ...

Hấn nói dứt lời thì Vương Động đã khoát tay :

- Khỏi, khỏi ... Điều đấy không cần thiết.

Con người của Vương Động là như thế. Nếu chỉ vì một số vàng mà bắt hấn phải nuốt khoảng đường xa thì hấn luôn chấp tay lại sẵn sàng nhường cho kẻ khác.

Và một khi hấn không làm như thế thù nhất định Yến Thất, Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình cũng chẳng thêm làm.

Dưới con mắt của họ trên đời này còn có nhiều điều quan trọng hơn là vàng bạc.

Quách Đại Lộ cười nói :

- Cái số vàng ngọc này ngoài việc mang đến cho chúng tôi nhiều phiền phức còn thì chẳng có cái lợi gì cả. Nếu các hạ có lòng mang mấy con vịt quay trong lò này trao lại cho chúng tôi gọi là thù lao thì chúng tôi xin cảm ơn mà nhận lĩnh.

Trời đã hừng đông.

Thị trấn hỏ lánh ấy lạo trở về yên tĩnh.

Gió vẫn cứ thổi và tuyết hãy còn rơi.

Có nhiều sự vật trên này vốn ít thay đổi.

Có nhiều người cũng thế ấy.

Chẳng hạn như bọn Quách Đại Lộ.

Nếu chẳng có những chuyện trời long đất lở thì có lẽ cuộc đời của họ cứ thế mà lặng lẽ trôi đi.

oOo

Những con vịt quay bây giờ mới là đúng lúc vàng và mềm.

Quách Đại Lộ xé một cái đùi cho vào miệng.

Nhưng hắn vừa xé thì nhiều viên ngọc bằng đầu ngón tay từ bụng vịt đổ ra.

Tám con mắt của bọn Quách Đại Lộ tròn xoe.

Họ xé thêm con nữa, lại nhiều viên ngọc đổ ra.

Bốn năm con vịt đều như thế cả.

Yến Thất gục gặc đầu :

- Tôi biết chuyện này rồi.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Anh biết cái gì ?

Yến Thất nói :

- Phượng Thê Ngô muốn dồn những thứ đáng tiền vào bụng vịt để dễ di tản, che mắt thiên hạ. Nhưng vì bọn ta vào bất ngờ trong lúc hắn chỉ nhét được có mấy con.

Quách Đại Lộ gật đầu :

- Có lý.

Yến Thất cười :

- Đừng làm bộ mù mờ. Chuyện này anh đã biết trước rồi. Biết trước hơn ai hết.

Quách Đại Lộ nháy mắt :

- Anh bảo tôi biết trước à ?

Yến Thất nói :

- Nếu không sao anh lại xin người ta để cho mấy con vịt quay này chứ ?

Quách Đại Lộ thở ra :

- Nếu anh nói thế thì tôi cũng không biết nói làm sao.

Và hắn vịt cười :

- Vả lại "về tình lý" hắn phải để thù lao cho mình một phần ba tang vật. Đó là nguyên tắc bất cứ ai bắt được trộm cho quan phủ, vì thế nên chúng ta không xài cũng phí.

Yến Thất nhìn sững Quách Đại Lộ lắc đầu :

- Có nhiều lúc tôi thật không đoán nổi anh.

Quách Đại Lộ háy háy mắt :

- Sao ?

Yến Thất nói :

- Tôi không làm sao đoán nổi anh là hạng thông minh hay là khật khùng nữa.

Vương Động nói lững lờ :

- Lúc nào anh bảo hấn khật khùng thì lúc đó chính là lúc mà hấn thông minh nhất trên đời. Còn lúc nào anh bảo hấn thông minh nhất trên đời thì chính là hấn khật khùng khật khởng...

Đó là câu kết luận.

Tiền là thứ mà ta không thể thiếu, đàn ông hay đàn bà cũng thế.

Nếu bảo tiền là thứ dễ kéo hoạ tới cho mình thì đàn bà còn hơn thế nữa.

Ngoài chân lý ấy ra, tiền và đàn bà còn có một chân lý khác rất giống nhau "đến rất dễ mà ra đi cũng không khó mấy".

oOo

Quách Đại Lộ từ xưa đến nay cho mình là con người sống có nguyên tắc.

Nguyên tắc ... ăn vịt ăn gà của hấn là khi có thịt thì tuyệt đối không gặm xương, khi còn da thì tuyệt đối không ăn thịt.

Bây giờ thì da con vịt quay đã bị lột trần trông không mấy thích mà còn có chỗ tức cười.

Vì thế cho nên ít có khi ai trông thấy con vịt lột da mà liên tưởng đến đàn bà. Nhưng Quách Đại Lộ thì khác. Hấn có thể liên tưởng đến như thế.

Rượu đã uống vào đầy bao tử của hấn, tiền đã có bỏ đầy túi, đến cái lúc đó thì bất cứ trên một vật gì hấn cũng có thể nghĩ đến đàn bà.

Bây giờ thì rượu đã vào đầy đủ, ngọn thạch thì cũng chia ra làm bốn phần hấn hỏi. Quách Đại Lộ hỏi :

- Các anh tính sao đây ?

Tính cái gì ? Không có ai tính cái gì cả. Chỉ có hấn.

Yến Thất lừ mắt :

- Chẳng lẽ anh đã... tính rồi à ?

Đôi mắt Quách Đại Lộ lại nhìn vào con vật tội nghiệp bị lột hết da, hấn nói :

- Tất cả bọn mình đều đã ... luống xương khá lâu rồi. Hôm nay cũng hoạt động đôi chút cho răn gân cốt, để không khéo khớp xương nó sét thì nguy.

Yến Thất nói :

- Xương của chúng tôi không giống như xương của anh. Không phải thử có chút hơi đồng trong tủy là nó ngứa ngáy lên như thế đâu.

Quách Đại Lộ thở ra nhưng rồi hấn lại cười :

- Cho dầu tôi là người thế nào đi nữa nhưng tôi thấy rằng đến lúc này cũng nên có chút gì gọi là hoạt động.

Yến Thất hỏi :

- Hoạt động một mình ?

Quách Đại Lộ ư ư trong miệng chứ không nói ra thành tiếng.

Yến Thất cười :

- Tôi biết có một số người chỉ khi nghề xác mới cần đến bạn bè, nhưng một khi đã có tiền rồi thì lập tức có chuyện xảy ra.

Quách Đại Lộ trừng mắt :

- Chứ anh không từng đã... hoạt động một mình đấy à ?

Yến Thất nhún vai :

- Anh muốn đi thì cứ đi, không ai cản anh đâu.

Quách Đại Lộ đứng lên nhưng rồi hấn lại ngồi xuống cười :

- Thật ra thì tôi chỉ luôn hoạt động một mình chừng một đêm một ngày gì đó thôi. Cùng lắm là đến tối mai thì mình gặp lại mà.

Không ai thèm nói lời nào với hấn.

Hấn xoa xoa tay cười nói tiếp :

- Lão Mạch đã bị tóm rồi, ở đây không còn đáng nhắm nháp nữa cả. Tôi biết huyện thành có một cái tiệm gọi là Khuê Nguyên Quán. Nơi đó rượu và thức nhắm đều

hảo hạng. Vả lại từ đây đến huyện thành cũng không xa gì mấy. Ngày mai tôi hẹn với các anh tại đó, chẳng hay các anh có vui lòng đến hay không ? Tôi mời mà.

Vẫn không ai trả lời.

Quách Đại Lộ nói nhanh :

- Chẳng lẽ tôi đơn độc hoạt động một ngày cũng không nên nữa sao ?

Vương Động bây giờ mới lừ mắt trắng dã :

- Ai bảo không được bao giờ ?

Quách Đại Lộ hỏi :

- Thế thì chuyện tôi mời anh có chịu không ? Sáng mai ?

Vương Động hỏi :

- Anh không thể mang rượu và thức ăn từ Khuê Nguyên Quan về đây à ?

Quách Đại Lộ nài nỉ :

- Tôi van anh, anh đừng có lười quá mức như thế. Tôi thấy anh cũng cần sắm một bộ quần áo khác nếu cứ mặc bộ trong mình anh như thế coi chừng da thịt anh nó làm độc bây giờ.

Vương Động vụt đứng lên chầm chậm bước ra ngoài.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Anh đi đâu thế ?

Vương Động đáp :

- Đến cái giường của lão Mạch.

Quách Đại Lộ cau mặt :

- Đến đó làm gì ?

Vương Động thở ra :

- Đến chiếc giường thì còn làm giống gì nữa? Chẳng lẽ trèo lên giường rồi ngồi trên đó mà gục lên gục xuống chơi sao ?

Hắn đứng lên và cười nói tiếp :

- Vả lại ngày mai còn phải đến Huyện thành, bây giờ ngủ sớm để mai đủ sức dậy sớm chứ.

Quách Đại Lộ cười :

- Như thế đã bằng lòng rồi đấy nhé.

Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất và Lâm Thái Bình :

- Ngày mai cùng đi với Vương lão đại chứ ?

Lâm Thái Bình gật đầu.

Yến Thất thì cười cười :

- Tôi thì cùng đi với anh bây giờ.

Quách Đại Lộ nhượng nhượng mắt :

- Nhưng... nhưng...

Yến Thất trừng mắt :

- Nhưng sao ? Có tiền rồi không cần đến bạn thật à ?

Quách Đại Lộ đứng lên lắc đầu thở ra.

Yến Thất bám riết theo.

Đi được một hồi, hấn hỏi :

- Anh làm sao thế ? Nghe trong mình khó chịu chỗ nào thế ?

Quách Đại Lộ xụ mặt :

- Hình như ăn nhiều quá nên ... bao tử đâm ra khó chịu.

Yến Thất nói :

- Sợ rằng chỗ khó chịu của anh không phải là ... bao tử.

Hấn cười và nói luôn :

- Thật ra thì cái chỗ khó chịu của anh tôi biết rất rõ ràng.

Quách Đại Lộ nhượng mắt:

- Biết rõ ràng ?

Yến Thất nói :

- Có một câu nói mà ai ai có kinh nghiệm đều biết đó là "cờ bạc cần hai, kiếm gái thích một". Anh bây giờ khoái đi một mình lắm.

Quách Đại Lộ làm thinh một lúc rồi bật cười :

- Anh tưởng tôi "xé" lẻ là đi tìm gái đấy à ?

Yến Thất nhượng mắt :

- Ủa, thế không phải vậy sao ?

Quách Đại Lộ làm thình ...

Yến Thất nói bông lông :

- Thật ra thì đó cũng đâu phải chuyện xấu hổ gì ? àn ông có tiền là đi kiếm đàn bà chứ có gì khó chịu ? Trên đời này có mấy người đàn ông không thích đàn bà đâu chứ ?

Hắn tặc lưỡi và nói tiếp cũng bằng giọng lững lờ như thế :

- Thật ra thì chính tôi cũng thế và vì lẽ đó cho nên tôi mới theo anh. Tôi nghĩ anh sẽ biết nhiều chỗ tốt và kinh nghiệm hơn tôi về chuyện đó.

Quách Đại Lộ hừ hừ trong cổ và hắn vụt ôm bụng ho khan.

Yến Thất nói :

- Con người hào hoa có dáng cách phong lưu công tử như anh cũng nên thật tình chỉ bảo cho tôi về cái chuyện đó.

Quách Đại Lộ hơi ửng mặt, hắn ấp úng :

- Tự nhiên ... tự nhiên ...

Yến Thất hỏi :

- Thế thì mình nên đi đâu nhỉ ?

Quách Đại Lộ nói :

- Đi vào thành rồi hắn hay.

Yến Thất cười :

- Đáng lý ra anh cũng nên mời lão Vương và lão Lâm cùng đi một thể. Cũng cần cho họ mở mắt ra... tôi không hiểu sao anh lại đi dấu họ ?

Quách Đại Lộ thật sự cũng không muốn dấu ai cả.

Hắn vốn thường nghĩ rằng chuyện đi kiếm gái không phải là chuyện xấu hổ gì mà ngược lại những người không thể tìm được gái mới đáng xấu hổ.

Sở dĩ hắn phải dấu là vì thật tình hắn cũng chưa biết phải đi kiếm gái ở đâu?

Hắn chưa biết tìm gái ở đâu và theo ý hắn không tìm được gái mới đáng xấu hổ vì thế nên hắn dấu ...

oOo

Trong lòng cứ phập phồng lo ngại nên con đường tới huyện thành bỗng đâm ra gần xích.

Vào thành, Yến Thất hỏi ngay :

- Bây giờ mình đến đâu ?

Quách Đại Lộ âm ờ :

- Đi đâu ... cũng vậy ...

Yến Thất nhướng mắt :

- Đâu cũng vậy à ?

Quách Đại Lộ nói bừa :

- Con đường nào cũng có ... gái cả.

Yến Thất cười :

- Tôi cũng biết con đường nào cũng đều có gái, thế nhưng gái lại có nhiều, cho nên vấn đề đặt ra là cần phải tìm con đường nào cho có cái hạng gái mà mình muốn kiếm đây kìa.

Quách Đại Lộ gạt mồ hôi trán và hấn vọt nhớ ra một kế. Hấn chỉ một trà quán ở giữa đường và nói với Yến Thất :

- Anh vào đó đợi tôi, một chút nữa tôi sẽ tìm ra ngay.

Yến Thất hấp háy mắt :

- Tại sao lại phải đợi ở đây ? Mình không thể cùng đi được một lượt à ?

Quách Đại Lộ cố làm mặt nghiêm :

- Anh không hiểu. Cái chỗ càng bí mật thì lại càng có nhiều cô hấp dẫn. Nếu anh là người lạ mà cùng đi thì họ không dám tiếp đâu.

Yến Thất thở ra :

- Thôi được rồi, anh đã quen nước quen cái thì tôi đành phải nghe theo anh vậy.

Chờ cho Yến Thất vào trà quán rồi, Quách Đại Lộ mới thở ra sườn sượt. Hấn cảm thấy bây giờ mới đúng là ... leo lên lưng cọp.

Không ngờ Yến Thất vọt ngoái đầu lại nói lớn :

- Tôi đợi ở đây đừng quên nhé.

Quách Đại Lộ gật gật :

- Quên sao được mà quên ...

Thật thì hắn không bao giờ muốn kiếm chuyện lén đi nhưng hắn muốn dò la cho biết rõ tình hình để hướng dẫn Yến Thất, cốt làm cho Yến Thất thấy hắn không phải tay mơ ...

Hắn nhớ đến lời Yến Thất nói hồi nãy, y bảo mình là bậc hào phóng phong lưu, chẳng lẽ mình lại để cái ngõ ngõ của mình ra sao ?

Hắn rẽ vào một ngõ quanh thật lạ và trong bụng nghĩ : "Đã có trà quán, đã có đàn ông thì phải có món kia chứ. Chẳng lẽ lại không ?"

Hắn bắt đầu để ý đến từng người đàn bà một, nhưng hắn ngỡ ngàng...

Sao hắn thấy người nào người nấy cũng đang hoang, không bộc lộ cái gọi là thứ hắn đang tìm kiếm.

Hắn đâm ra tức mình ngang.

Tại làm sao cái nghề đó của họ lại không chịu treo bảng hiệu ngay trước ngực có phải tiện cho thiên hạ không ?

Quách Đại Lộ đứng lơ ngơ bên vỉa hè và hắn đâm ra cả quyết : "Có tiền là cái món đó có ngay chứ chứ việc gì mà phải sợ ?"

Hắn định vào tiệm giặt quần áo sắm một bộ đồ cho thật sang. "Phật phết vàng, người quán lượ" , cái câu ấy không biết hắn nghe thấy ở đâu, nhưng bây giờ thì nó nhập vào hắn một cách linh diệu.

Mặc vào mình một bộ đồ sang nhất định chiếm được đôi ba phần tiện lợi.

Đó là qui luật, một qui luật mà đến bây giờ Quách Đại Lộ mới sức nghĩ ra.

Thế mà quái lạ chưa ?

Cái hiệu bán quần áo ấy sao mà lại cũng khó tìm thế nhỉ ?

Gần tháo mồ hôi, Quách Đại Lộ mới mò ra một hiệu.

Thình lình, hắn thấy trong hiệu có một người đang đứng chọn quần áo. Yến Thất !

Lạ nhỉ, sao hắn không ở tại quán trà đợi mình ?

Yến Thất cười nói với chủ tiệm :

- Chọn cho tôi một bộ thật tốt nghe. Giá có cao hơn đôi chút cũng không quan hệ vì hôm nay tôi có hẹn với người đẹp ấy mà.

Quách Đại Lộ cau mày : "Chẳng nhẽ cái tên tiểu tử này lại tìm ra được trước mình ?"

Đứng ngoài đường nhìn vào thấy bộ mặt rạng rỡ của Yến Thất, Quách Đại Lộ vừa tức mà cũng vừa buồn cười.

"Hừ"- Quách Đại Lộ nói thầm - "Người đã cố muốn làm hơn ta thì ta cho người hố luôn... "

Hắn quyết định không thềm mua quần áo, hắn quyết định bỏ Yến Thất lố ngớ cho bỏ ghét.

Con gái ưa người hào phóng, nhiều tiền ... Cần gì đến cái thứ quần áo loè loẹt ấy chứ ?

oOo